

Миларовъ, когото азъ познавахъ. Той бѣше уплашенъ доста, панталона и палтото му пушеше. Извикахъ на жандаритѣ, на които имената не помня, и дойдоха нѣколко души. Мина се малко врѣме. Толкова само зная, че азъ се растревожихъ, защото дохождаше Негово Царско Височество. Попитахъ г-на Миларова какъ е станалъ гърмежа и зная неговитѣ думи само. Той каза: „не искахъ, случайно ми се отпусна револвера и гръмна“. При всичко, че той каза тѣй, азъ казахъ на жандармитѣ, на моя отговорностъ, да го зематъ и арестуватъ, жандармитѣ се оглѣдваха да го зематъ или не, най-сѣтнѣ го зимаха. Зимаха му револвера и го закараха въ участъка. Отъ тамъ нататѣкъ, понеже го прѣдадохъ въ рѣцѣтъ на полицията, какво е станало съ него незная?

(Дохожда свидѣтеля Никола Г. Юруковъ).

Свидѣт. Никола Г. Юруковъ: Вий дадохте клѣтва, че ще покажете истинната, това което сте видѣли и чули. Помнете, за всѣко нѣщо, което утаите, укриете или прибавите, ще бѣдете отговорни, както прѣдъ закона, така и прѣдъ Бога.

Свидѣт. Н. Г. Юруковъ: Въ 1889 год. бѣхъ отишалъ на станцията въ Пловдивъ да посрѣщамъ Негово Царско Височество. Азъ бѣхъ градски агентинъ. Като пристигнахъ на станцията подиръ малко чувамъ единъ гърмежъ на револверъ. Отидохъ кждѣ буфета на станцията да разглѣдамъ кждѣ се гръмна. Глѣдамъ г-нъ Миларовъ излиза отъ нуждника. Попитахъ го: вий ли гръмнахте, той каза не. Азъ бръкнахъ въ джоба му и извадихъ револвера му.

Прокурора: Вий първи ли уловихте Миларова?

Свидѣт. Н. Г. Юруковъ: Азъ.

— Кждѣ?

— Вънъ отъ нуждника.

— На колко крачки далечъ?

— Около десетъ шага.

— Сами вий вървѣхте срѣщо него и той срѣщу васъ?

— Да.

— Какъ вървѣше той?

— Обикновенно, малко уплашенъ, смутенъ.

— Отъ гдѣ го познавате, че е Миларовъ?

— Зная го, че като емигрантинъ е подозрително лице.

Азъ видѣхъ пушекъ въ джеба му, попитахъ той ли е гръмналъ, каза ми не, бръкнахъ въ джоба му и искарахъ револвера.